

Ήταν νύχτα, μα πλέον ήρθε το πρωί

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ήταν απόγευμα. Έξω η βροχή δεν έλεγε να σταματήσει. Σκοτείνιαζε. Το φως του καντηλιού άρχιζε να δεσπόζει μέσα στο μικρό δωμάτιο. Εικόνες και φιγούρες μοναστηριακές αχνοφαίνονταν στους τοίχους όταν άρχισε να βαδίζει μέσα στο περιβόλι των σκέψεων. Προσπαθούσε να βρει λέξεις ταιριαστές για Σένα...

Κοντοστάθηκε στην ομορφιά της σιωπής. Σιωπή εξωτερική και εσωτερική. Η βροχή έξω έπεφτε θυμίζοντάς του ότι έχει ακόμα την ακοή του. Προσπάθησε να βρει λέξεις για Σένα... Πήγε να γράψει για Σένα μα κενό κατέκλυζε το νου του, σαν να βαλσαμώθηκε η ύπαρξή του, η καρδιά του, η ψυχή του, το είναι του... Όντως,

παραδέχτηκε, δεν γίνεται αυτό. Δεν μπορείς να προγραμματίσεις την «στιγμή». Δεν μπορείς να καλουπώσεις το πνεύμα, όπως δεν μπορείς να πιάσεις το ύδωρ. Κενό λοιπόν. Κενό όμως ζωντανό, γεμάτο κάλλος. Το κενό αυτό του αφηγήθηκε την μικρότητά του, του μίλησε για τις αδυναμίες του, του φώναξε μήπως συνέλθει, τον χαστούκισε μήπως ξυπνήσει...του απέδειξε το λάθος του... Προσπάθησε να βρει λέξεις για Σένα, και εσύ του έδωσες την αλήθεια για τον ίδιο. Ακίνητος στεκόταν, σαν άγαλμα αρχαίο. Βροχή οι λέξεις για τον ίδιο, ξαστεριά για Σένα. Πολλά του είπε εκείνη η ημέρα η σιωπή του, σκέψεις που επιτέλους πήραν σχήμα μέσα στην συνείδησή του. Ακίνητος προσκυνητής του άπειρου Αγαθού, προσπαθεί τώρα να συμμαζευτεί, να καταλάβει τελικά όχι ποιος είσαι Εσύ, αλλά ποιος είναι ο ίδιος...τι είναι, γιατί είναι...φιλοσοφεί συντροφιά με το κομποσχοίνι που κρατά. Η βροχή καλωσορίζει με παύση τις σκέψεις του. Το σώμα του ακίνητο, απόρθητο κάστρο...μόνος, αλλά όχι μονάχος. Σιωπηλός μέσα στην λαλίστατη «στιγμή». Ήταν απόγευμα...όχι πια. Είναι πλέον μέρα. Η νύχτα ξεγλίστρησε μέσα στην «στιγμή» που ήταν σαν αναβάπτιση. Το σώμα του, ακίνητο. Κανένας ήχος. Σιωπή. Ήταν νύχτα, μα πλέον ήρθε το πρωί. Κανένας ήχος. Σιωπή. «Αυτό μου αρκεί...», μονολογεί. Στα μάγουλά του κυλά νερό και αλάτι, τα μάτια του χαμένα μέσα στην εικόνα Του. Και τότε μέσα στην σιγή, μέσα στο ξεθωριασμένο του κελλί... «Κύριε, ελέησόν με...» και μετά σιωπή, και έπειτα το ίδιο, ακατάπαυστα, αδιάλειπτα, ακούραστα. Σιωπή, και ξάφνου το στόμα του ανοίγει, όχι για λόγια πενιχρά, όχι για λόγους του εγώ, όχι για τραγούδια του θορύβου, αλλά για να επουλώσει την ταραχή του νου, για να φιλήσει στο μάγουλο την μετάνοια, για να αγκαλιάσει όλη την Κτίση, για να χαστουκίσει την εγωπάθεια, για να καλωσορίσει την γαλήνη, για να υμνήσει την σιωπή. Άνοιξε την πόρτα. Βγήκε έξω. Ο ήλιος έδωσε χρώμα στο τοπίο. Ακίνητος στο χείλος του γκρεμού ατένιζε το κάλλος της ησυχίας. «Κύριε, ελέησόν με...» είπε, «...αυτό μου αρκεί».

αρχιμ. Πάυλος Παπαδόπουλος

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com